

Hoofdstuk 1 ~ Hoogmoed

Ik ren door de stegen van Koldwin, beklim de platte daken van de huizen, waag mijn nek door over een straat heen te springen en verberg me in een ommuurde tuin. Maar ze zijn me al snel op het spoor, zodat ik de tuin moet ontvluchten. Ik klim over muren, dring huizen binnen, verras badende vrouwen, verberg me achtereenvolgens in een leegstaand huis, een duistere nis en in een schuurtje. Steeds word ik opgespoord door mannen die op hun hoorns blazen om hun kameraden op het juiste spoor te zetten. Alleen dankzij mijn rappe benen weet ik hen vóór te blijven.

De kloppacht duurt uren. Ik slaag er niet in mijn achtervolgers af te schudden. Rondom het paleis van de Grootmeester vertakken de straten zich tot een grillig patroon dat me in verwarring brengt. Het hoorngeschal komt nu van alle kanten. Ik beland in een steeg die uitkomt op een blinde muur. Mijn ransel drukt loodzwaar op mijn schouders. Ik heb koppijn, een ondraaglijke dorst en mijn longen schrijnen. Snel glijdt mijn blik over de muren die me aan drie kanten omsluiten. Achter me hoor ik hoorngeschal, geschreeuw van soldaten en het gekletter van wapens.

Ik kijk smachtend naar de hemel, maar ik kan niet vliegen. Mij blijft slechts één richting over. Mijn blik valt op een rooster voor mijn voeten, half verborgen onder een paar planken. Een geur van uitwerpselen dringt mijn neus binnen. Sombor schud ik mijn hoofd. Geenszins een aantrekkelijke optie. Maar ik heb geen keus. Ik bind snel een doek voor mijn gezicht. Even ben ik blij dat ik niet heb

ontbeten. Ik open het rooster, plons in de smurrie en slaag erin niet over te geven.

Het riool wordt flauw verlicht door zonlicht dat door het rooster naar binnen sijpelt. Ik druk me tegen de muur en trek mijn sabel. Het geschreeuw van de soldaten klinkt steeds harder. Ik houd mijn adem in, bijt op mijn lip als een rat mijn enkel proeft en staar naar het rooster. Gestamp van gelaarsde voeten. Het gehijg van een aantal mannen. Schaduwen die het zonlicht blokkeren. Een onmetelijk lange stilte.

‘Nee, hier is hij niet,’ klinkt het uiteindelijk. ‘Verder!’

Voetstappen die zich verwijderen. Ik laat heel langzaam mijn adem ontsnappen, onwillig om nieuwe lucht naar binnen te zuigen. Vinnig schop ik naar de rat.

Na enige tijd lijkt het hoorngeschal aan doelgerichtheid te verliezen. Ik kom weer in beweging en waad door de smurrie. Het riool lijkt onder de hele stad door te lopen. Na een zwerftocht van uren besluit ik een kijkje te nemen op straat. Nadat ik voorzichtig een rooster heb opgetild, laat ik het snel weer dichtvallen. Ik bevind me onder de Esplanade van Eer, aan de voet van het Zeefort en vlakbij de haven. Het krioelt van de soldaten. Ze zullen me op mijn nek springen als ik nu tevoorschijn komt.

Er zit niets anders op. Ik moet wachten tot de duisternis valt. Ik kan pas proberen te ontsnappen zodra de Esplanade volstroomt met paraderende jongelingen, uitgedost in hun fraaiste kleren en bedwelmd door exotische tincturen. Ik klim op een plateau waar de vuiligheid me niet omspoelt, ga op een koud stuk steen zitten en

knijp mijn neus dicht. Had mijn vader hier geen passende uitdrukking voor? Oh ja, dat was het: *wie tegen de wind in spuugt, krijgt een vuile baard.*

Mijn laarzen maken soppende geluiden op de duistere kade, alsof ik er sponzen onder heb gebonden. Het ankerlicht op de reling van de *Sagitta* beschijnt een matroos die op me af komt als ik de valreep beklim. Hij herkent me niet, totdat hij vlakbij me is en zijn knokkels naar zijn voorhoofd brengt. Ik duw hem opzij. Luitenant Gurft, die zo te zien heeft genoten van een laat diner op het halfdek van de *Sagitta*, nipt aan zijn wijnglas en bet zijn lippen met een hagelwit servet. Mijn geur drijft met de landwind in zijn richting. Een geur die hem dwingt het servet tegen zijn neus te drukken.

‘Kapitein, u stinkt naar stront,’ mummelt Gurft.

‘Ja, ja.’ Ik kwak mijn ransel op het dek, zet de wijnfles aan mijn mond, neemt vijf slokken en laat me in een dekstoel vallen. Ik zie dat Gurft opveert: mijn ransel rinkelde toen het neerplofte, maar ik verwaardig me nooit om te vertellen wat ik heb uitgevoerd. Of wat ik van plan ben. Hij besluit om me uit de tent te lokken.

‘Weet u, er bestaat een wonderbaarlijke uitvinding die ons behoedt voor het ongemak om rechtstreeks uit een fles te moeten drinken.’ Gurft gebruikt zijn meest geaffecteerde stem. ‘Men noemt het “glaswerk”. Ik raad u aan om dit eens te proberen.’ Tevreden grijnzend leunt hij achterover.

Ik trek Gurfts bord naar me toe, prik een moot zalm aan een vork, prop mijn mond vol en bekijk mijn luitenant. Het deklucht geeft

zijn huid een blauwe glans. Ook de vorm van Gurfts hoofd en de grootte van zijn tanden doet vermoeden dat zijn afkomst niet zuiver menselijk is. Gurft heeft dit altijd ontkend, ondanks zijn onmenselijke uiterlijk. Ik vermoed dat hij zelf ook niet weet wat voor wezen zijn vader was.

‘Ik ben geneigd om uw raadgevingen aangaande beschaving volstrekt te negeren,’ brom ik. ‘Gezien uw slechts halfmenselijke afkomst.’

‘Alle geruchten over mijn afkomst zijn vuige leugens!’ Gurft springt overeind en heeft zijn hand al aan zijn hartsvanger, voordat hij zich beheerst en weer gaat zitten. Langzaam verdwijnt de blos van zijn kaken. Hij waagt een nieuwe poging.

‘De hele stad was vandaag in rep en roer. Het gerucht gaat dat een bandiet de schatkamer van de Grootmeester is binnengedrongen.’ Hij leunt voorover. ‘En zie: u verschijnt bij nacht en ontij, stinkend naar het riool en met een ransel vol muntstukken.’

‘Geruchten zijn even vluchtig als het gekweel van zeemeerminnen,’ mompel ik met volle mond. Met mijn laars schuif ik mijn ransel tegen Gurfts voet. ‘Stort de inhoud van mijn ransel in de geldkist. Geef die oplichter Zork morgenochtend de opdracht om het roer te repareren. Koop een scheepslading ijzerhout. Sla nieuwe voorraden in. Betaal de bemanning hun achterstallige gage en beloof ze een bonus, zodat ze niet deserteren. En houdt ze weg van Brigitta’s Bordeel, anders zitten ze binnenkort onder de zweren. Over twee dagen varen we uit, bij de middagvloed.’

‘En onze bestemming, kapitein?’ vraagt Gurft.

‘We zeilen naar Grim.’

‘Grim is een broeinest van dieven, piraten en smokkelaars. Geen bestemming voor een fatsoenlijk schip als de *Sagitta*,’ protesteert Gurft. ‘Bovendien leeft de Grootmeester van Koldwin in onmin met de Gebieder van Grim. Het is verboden om ijzerhout naar Grim te verschepen.’

‘Daarom zorgt u morgen voor een laadbrief waarop de stad Helix onze bestemming is. IJzerhout is een vermogen waard in Grim.’ Ik neem nog een ferme teug uit de fles, sta kreunend op en sop naar de kajuitdeur. In de opening draai ik me om. ‘Een advies mijnerzijds: ik raad u aan uw vermoedens over mij niet met onze bemanning te delen. Wellicht dat een te vlotte tong een delegatie van de Grootmeester naar ons schip loodst. Ik wens u een goedenacht.’

‘Aye, kapitein. Goedenacht,’ zucht Gurft.

Ik betreed mijn kajuit, hang mijn hoed aan een knop, schop mijn laarzen uit, stroop mijn kleren af en ga aan de kaartentafel zitten.

‘Ewan!’ schreeuw ik. Een deur zwaait open. Een slungelige jongen stormt naar binnen en struikelt over een laars. Ewan herstelt zich en brengt zijn knokkels naar zijn voorhoofd.

‘Kapitein, tot uw dienst!’ gilt de jongen met overslaande stem.

‘Gil toch niet altijd zo, jongen,’ mompel ik. Ik strijk een zeekaart glad en bestudeer de haveningang van Koldwin, nogal veelzeggend de ‘Tang’ genoemd. Het is verdomde moeilijk om zonder toestemming én onbeschadigd de haven van Koldwin in of uit te varen. Ik wrijf over mijn kin. Een overhaast vertrek zonder

toestemming van de Grootmeester is geen geheel ondenkbare mogelijkheid.

‘Wat wenst u, kapitein?’ vraagt Ewan.

‘Breng wijn,’ grom ik. ‘Prepareer een bad. Reinig die vodden. Poets mijn laarzen.’

‘Aye, kapitein.’ Ik staar naar Ewan, die zich aan mijn opdrachten wijdt. De jongen is nu veertien winters oud, even oud als ik toen ik Kilion Achtvinger voor het eerst ontmoette. De herinnering aan Kilion vaagt mijn gedachten aan de Tang en de Grootmeester van Koldwin abrupt weg, als het bovenbramzeil van de *Sagitta* in een eersterangs orkaan.

Naar alle waarschijnlijkheid had ik tijdens mijn veertiende winter moeten sterven. Door bevriezing, honger, ziekte of het staal van een soldatenzwaard. Maar ik wist na de dood van mijn moeder drie winters te overleven in de genadeloze straten van Spinter. Toen een ijzeren hand mijn nek omklemde en me langzaam, maar onverbiddelijk omdraaide, liet ik het pastetje vallen dat ik van een kraam had weggegrist. Ik keek in een fronsend, gelooid gezicht en voelde mijn knieën knikken. Deze man zou me aan de soldaten geven. Ze zouden mijn hand afhakken, toegejuicht door een opgewonden menigte. Maar ik keek in mijn eigen, groene ogen.

De boomlange Kilion Achtvinger was op een frisse ochtend in de lente op de kade gestapt, na talloze avonturen, begerig om vertier te vinden in de armen van de vrouw die hij hier ooit had ontmoet. Bovendien had hij vernomen dat Riona hem een zoon had gebaard.

Kilion was geen man die zijn verantwoordelijkheid ontliet. Het was tijd om met de opvoeding van zijn zoon te beginnen. Het duurde niet lang voordat hij vernam dat Riona aan haar eind was gekomen. Het duurde nog korter om mij te vinden.

Kapitein Kilion leerde mij een sabel hanteren, de zeilkunst, navigeren, de kunst van het houtsnijwerk en de oorlog ter zee. Naar beste vermogen voedde hij me op: altijd streng, soms ruw, heel soms met tederheid. Toen ik vlak voor mijn zestiende naamdag een zeeman uit Helix doodde, was Kilions verjaarsgeschenk de hartsvanger waarmee ik mijn eerste vijand had neer gehouwen. Toen ik mijn achttiende naamdag vierde op het eiland S'itilen, omringd door de voltallige bemanning, exotische vrouwen en sitarmuziek, was het mijn vurigste wens om mijn vader te evenaren.

Nu, na mijn drieëntwintigste naamdag, is mijn vastberadenheid gegroeid: als ik slechts voor een vijfde de man mag worden die Kilion was, dan zal ik als een gelukkig man sterven.

‘Uw bad is klaar, kapitein.’ Ewan staat met een roemer wijn voor mijn neus.

‘Goed,’ mompel ik. ‘Laat me nu alleen.’

De scheepsjongen salueert, graait mijn kleren bijeen, grist mijn laarzen van de vloer en sluit de kajuitdeur achter zich. Ik staar naar mijn bureaulade, giet de wijn naar binnen en schenk mijn roemer opnieuw vol. Ik aarzel, open dan de lade en haal een stuk perkament tevoorschijn, dat beschreven is door een hand die het

schrijven niet gewend is. Ik slik een brok in mijn keel weg, herlees dan voor de achtendertigste keer de brief.

Jongeheer Syl,

Vooraleer ik de kern van mijn boodschap onthul, moet ik u waarschuwen: we leven in uitzonderlijke tijden. Het Lot is altijd al grillig geweest, als een stuurloos schip in een storm. Maar sinds kort heerst er ook nog een groot wantrouwen tussen alle Steden. Openlijk je mening uitspreken is levensgevaarlijk. Hier in Grim gonst het van de geruchten. Onze Gebieder heeft het openlijk aan de stok met de Hertog van Spinter. De Grootmeester van Koldwin spreekt over vrede, maar bereid zich voor op oorlog. De Baron van Noordeloos heeft alle vreemdelingen laten executeren en de grenzen gesloten. In Helix offert men kinderen om de wegen van het Lot te doorgronden. En niemand weet wat er tegenwoordig in Fier gebeurt. U bent dus gewaarschuwd. Om niet te loslippig te zijn. Om over uw schouder te kijken. Om niemand in vertrouwen te nemen. Want het zwaard van het Lot kan maar al te onverwachts neerkomen.

Hetzelfde zwaard heeft ook uw vader getroffen. Het is onwaarschijnlijk, maar waarheid: Kilion Achtvinger is vermoord. En zijn dood is ongewroken. Ik weet niet of deze brief u veilig zal bereiken, dus ik kan niet uitweiden over de moordenaar van uw vader, wiens naam ik zou vervloeken als ik een dapper man zou zijn.

*Zeil naar Grim, bid ik u. Opdat wij plannen gaan smeden om
zijn dood te wreken, zoals het ons betaamt. En wellicht kunnen wij
ons glas heffen op een vredig hiernamaals voor een moedig zeeman.*

Met oprechte deelneming,

Feargus

Fluisterend hernieuw ik mijn eed: ‘Kilion Achtvinger, ik ben jouw
vlees en bloed. Jouw dood is ongewroken. Ik, Syl van Spinter, zweer
dat ik jouw moordenaar zal doden.’

Een koude tocht strijkt langs me heen, alsof het Lot moet
zuchten om zoveel hoogmoed.

~

*Kan je niet wachten op het volgende deel? Bestel Evenbeeld dan als
[paperback](#) bij Bol of download [het e-boek](#).*

www.patrickbrannigan.nl